

Tisztelt Elnök Asszony, Nagykövet Asszony, Rektor Úr, Polgármester Úr!
Tisztelt Honfitársaim!

Pontosan tíz évvel ezelőtt, éppen a Magyar Hősök Emléknapján távozott el közülünk a független és szabad Magyarország második köztársasági elnöke, a Széchenyi-díjas jogtudós, egyetemi tanár, a rendszerváltás utáni első szabadon választott kormány minisztere.

Mádl Ferenc ízig-vérig jogászprofesszor volt, aki hosszú éveken keresztül képezte magát, fáradhatatlanul tanult, hogy jó jogász lehessen. Évtizedeken át publikált, oktatott, egyetemi professzorként pedig egész jogásznemzedékeket nevelt. Bár nem kereste a politika nyilvánosságát, mégis amikor hazájának szüksége volt rá, nem félt színre lépni. Köztársasági elnökként kifejezte a nemzet egységét: kiemelkedően fontosnak tartotta az egész magyar nemzet sorsát, országhatáron innen és túl egyaránt. Mélyen hitt nemcsak Európában, hanem az európai népek együttműködésében is. Éppen ezért szimbolikus jelentőségű volt, hogy Magyarország Európai Unió csatlakozása az ő elnöksége idejére esett.

Olyan államférfi volt, aki a politika porondján is a jogot tartotta a legfőbb eszköznek, annak érdekében, hogy Magyarország tekintélyét növelje és megbecsült tagja legyen az európai közösségnek. Egész pályafutását meghatározta a jog iránti elkötelezettsége, ami az ő művelésében valóban a jó és méltányos művészete volt.

Az egyetemi és a tudományos közeg egész életében meghatározó jelentőségű volt, talán éppen ezért volt különösen fontos számára a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola ügye – nélküle, talán ma nem állhatnánk itt, hiszen ő volt az, aki a döntő pillanatban, politikai súlyát latba

vetve lépett föl a Főiskola érdekében. Ha élne, bizonyára örömmel állapítaná meg, hogy a Főiskola virágzik, és méltó központja a kárpátaljai magyar oktatásnak, tudománynak és kulturális életnek, s ezáltal a teljes kárpátaljai magyar közösségnek.

Tisztelt Honfitársaim!

Ma különösen fontos szerep hárul a Főiskolára, hiszen ez az intézmény biztosítja a kárpátaljai magyar értelmiség újratermelését, ami nélkül hosszabb távon elképzelhetetlen lenne az itteni magyar közösség fennmaradása. Nincs kisebbségi jövő értelmiség és vezetők nélkül. És nincs értelmiség és politikai vezető réteg anyanyelv és oktatás nélkül. Közösen küzdenünk kell azért, hogy a kárpátaljai magyar közösség rendelkezzen azokkal az oktatási és nyelvi jogokkal, amelyek biztosítják a túlélést és a gyarapodást - annyi történelmi vihar és megpróbáltatás után is! És éppen ezért bír szimbolikus jelentőséggel, hogy itt, a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola épületében tisztelgünk Mádl Ferenc emléke előtt.

Köszönet illeti mindazokat, akik közreműködtek az emléktábla elkészítésében és elhelyezésében. Az emléktábla évről évre emlékeztet bennünket nemcsak Mádl Ferenc életművére, hanem arra az egységre is, amely a Kárpát-medencei és a világmagyarságot összeköti, amely összeköt minket a kárpátaljai magyarsággal, és arra a felelősségre, amivel minden határon túli honfitársunkért tartozunk. Emlékezzünk Mádl Ferencre, az államférfira, a magyarság egységének fáradhatatlan támogatójára!

Köszönöm figyelmüket.